

DVOUMĚSÍČNÍK Z PRŮMYSLOVKY

TŘI TÝDNY V NĚMECKU: ŽÁCI ZÍSKALI NOVÉ ZKUŠENOSTI DÍKY PROGRAMU ERASMUS+

Osm žáků oborů Automechanik a Autoelektrikář strávilo tři týdny na odborné stáži v německém Chemnitzu v rámci programu Erasmus+. Během pobytu pracovali v autorizovaných autoservisech, kde si vyzkoušeli moderní diagnostiku, servisní postupy i práci s technologiemi, které nejsou v českých provozech běžné.

Kromě praxe měli žáci možnost poznat město, navštívit Průmyslové muzeum, Audi muzeum ve Cvikově, motorárnu VW Chemnitz a také se podívat na Manga Comic Con v Lipsku. Program doplnily společné aktivity, například návštěva Fun'n Play centra nebo bowling při závěrečném setkání.

Stáž byla zakončena slavnostním předáním certifikátů. Podle mentorů i organizátorů se žáci projeví jako pracovití, samostatní a spolehliví. Získané zkušenosti jim pomohou nejen v dalším studiu, ale i při budoucím uplatnění na trhu práce.

Rozhovor s Danielem Pijáčkem, jedním z účastníků projektu Erasmus+ v Chemnitzu.

Jak bys popsal svou tří týdenní stáž v Německu? Byla to opravdu krásná zkušenost. Pracovali jsme v autorizovaných servisech, kde jsme se naučili spoustu nových věcí, které jsme předtím neznali. Každý den jsme dojížděli MHD na naše pracoviště a pracovali zhruba šest až sedm hodin. Bylo zajímavé vidět, jak fungují německé servisy a jaké mají pracovní postupy.

Co pro tebe bylo nejprínosnější? Určitě nové odborné zkušenosti. Některé technologie nebo postupy jsem viděl poprvé. Taky jsem se naučil lépe komunikovat v cizím jazyce a být samostatnější. Člověk se musí spolehnout sám na sebe, když je v jiném státě.

Měli jste i volný čas. Jak jste ho trávili? Ano, po práci jsme měli volno. Někdy jsme šli do města, do obchodních center nebo jen tak na procházku. Organizátoři nám také připravili několik exkurzí – třeba do Průmyslového muzea nebo do Audi muzea ve Cvikově. A jeden víkend jsme se rozhodli jet do Lipska, kde jsme nakonec skončili na německém Anime Conu. To byl opravdu nevšední zážitek.

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

pokračování ze str. 1, ZTři týdny v německu ..

Setkali jste se i s dalšími studenty? Ano, poznali jsme studenty z Litvy, kteří byli na podobné stáži. Chodili s námi do servisů i zpátky a byli moc fajn. Bylo super poznat lidi z jiné země, kteří mají stejné zájmy.

Doporučil bys účast v programu Erasmus+ dalším žákům? Rozhodně ano. Pokud se naskytne možnost jet na takový projekt, určitě bych jel znovu. Člověk získá nové zkušenosti, znalosti, pozná jinou kulturu, a hlavně si uvědomí, že práce v zahraničí není nic nedosažitelného. Je to skvělá příležitost, kterou by měl využít každý, kdo může.

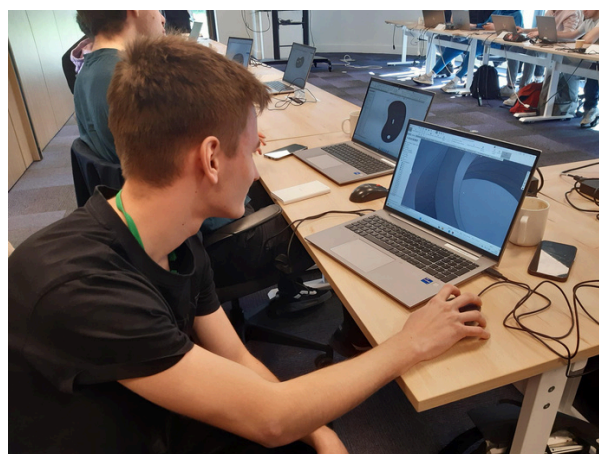
Jakub Prucek

ČTRNÁCTIDENNÍ STÁŽ VE FRANCOUZSKÉM LYONU NABÍDLA ŽÁKŮM MODERNÍ TECHNOLOGIE I KULTURNÍ ZÁŽITKY

Ve druhé polovině března se čtyři žáci třídy 3. A oboru Technologie polymerů zúčastnili odborné stáže ve francouzském Lyonu. Pobyt proběhl ve spolupráci s Ispa-Polyvia Institute, vzdělávacím centrem zaměřeným na polymerní technologie, které je známé svým propojením s průmyslovou praxí a moderním technickým zázemím.

Institut funguje na principu duálního vzdělávání. Studenti jsou zároveň zaměstnanci partnerských

firem, což umožňuje škole pracovat s nejnovějšími stroji a technologiemi. Právě s nimi se mohli seznámit i naši žáci. Po úvodním školení a krátkém testu odborné angličtiny se zapojili do praktické výuky. Společně s francouzskými studenty obsluhovali vstřikovací, koextruzní, vyfukovací a tvarovací zařízení, pracovali s programy pro modelování výrobků a forem a učili se nastavovat procesní parametry. Součástí programu byla také výroba kompozitu z uhlíkových vláken.

Velkou výhodou bylo, že část francouzských studentů naši školu navštívila už v minulém roce. Díky tomu probíhala spolupráce v přátelské atmosféře a komunikace v angličtině byla pro obě strany přirozená. Naši žáci byli opakovaně chváleni za odborné znalosti i jazykovou připravenost.

Ve volném čase studenti poznávali Lyon, město s bohatou historií a jedinečnou atmosférou. Navštívili renesanční čtvrť Vieux Lyon, baziliku Notre-Dame de Fourvière, typické traboules i tradiční restaurace bouchons. Francouzští hostitelé připravili také doprovodný program, například komentovanou prohlídku města, koncert pod širým nebem, jízdu na koni nebo výlet do středověké vesnice Pélouges.

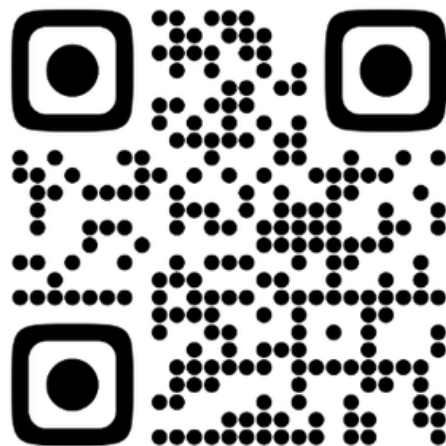
Čtrnáctidenní pobyt byl pro žáky významnou zkušeností. Získali nové dovednosti v oblasti polymerních technologií, procvičili si angličtinu a poznali, jak funguje odborné vzdělávání v zahraničí. Stáž tak představovala důležitý krok v jejich profesním i osobnostním rozvoji.

Jakub Prucek

SLEDUJ ŠKOLU NA INSTAGRAMU

Chceš mít přehled o tom, co se ve škole děje, aniž bys čekal na oficiální články nebo nástěnky? Sleduj školní Instagram @spsotrokovice. Najdeš tam fotky z akcí, soutěží, praxí, výletů i momentky z běžného života ve škole. Je to nejrychlejší způsob, jak vidět, co zrovna dělají ostatní obory, jak to vypadá na stáži v zahraničí nebo co se chystá v nejbližších dnech.

Ať už tě zajímá dění ve škole, chceš se inspirovat nebo jen mrknout, Instagram je ideální místo. Stačí naskenovat QR kód a jsi tam.

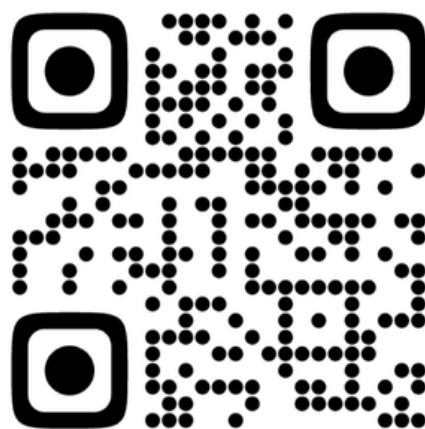

POSLOUCHEJ ŠKOLNÍ PODCAST: PODKÁST Z PRŮMYSLOVKY

Kromě fotek a novinek na Instagramu má škola i vlastní podcast s názvem Podkást z Průmyslovky. Najdeš v něm rozhovory s učiteli, zajímavými studenty i lidmi, kteří mají ke škole blízko. Dozvíš se věci, které se ve třídě ani na chodbě neprobírají – příběhy, zkušenosti, zákulisí a občas i něco, co tě fakt překvapí.

Podcast je ideální na cestu do školy, při uklízení nebo jen tak, když chceš slyšet něco ze života na průmyslovce. Každá epizoda má jinou atmosféru – některé jsou vtipné, jiné inspirativní, ale všechny stojí za poslech.

Najdeš ho na Spotify. Stačí naskenovat QR kód u článku nebo do vyhledávání napsat Podkást z Průmyslovky a dát sledovat, ať ti nic neuteče.

Jakub Pucek

KRAJSKÝ SJEZD ŠKOLNÍCH PARLAMENTŮ

Zástupci parlamentu se zúčastnili summitu středních škol, který hostilo Gymnázium Tomáše Garrigue Masaryka. Setkání bylo zaměřeno na sdílení zkušeností mezi školami a na otevřenou diskusi o tom, co dnes studenty motivuje – a co naopak ne.

Hlavním tématem letošního ročníku byl klesající zájem žáků o technické obory a matematiku. Zástupci jednotlivých škol sdíleli své poznatky z výuky i mimoškolních aktivit

a společně hledali způsoby, jak techniku a matematiku studentům více přiblížit. Diskutovalo se o tom, jak ukázat jejich praktické využití a jak mladé lidi motivovat, aby se těchto oblastí nebáli

Stěžejní část programu tvořily prezentace jednotlivých škol. Každá škola představila, jak funguje její studentský parlament, jaké akce organizuje a jak se studenti zapojují do chodu školy. Prezentace nabídly možnost porovnat různé přístupy, inspirovat se a sdílet nápady, které mohou školní prostředí dál zlepšovat.

Jakub Pucek

Josef Družbík učitel odborného výcviku autooborů

1. Jaký byl váš nejoblíbenější předmět, když jste byl studentem, a proč? Ovlivnilo to nějak váš současný přístup k výuce odborného výcviku?

Mým nejoblíbenějším předmětem ve škole za mých studentských let byl řízení motorových vozidel. Ve své podstatě jsem si i kvůli tomuto předmětu vybral i střední školu, protože spolu se svářečskými kurzy můj obor nabízel také řidičské oprávnění skupiny B a C. Řízení čehokoliv mě vždycky bavilo ať už to byly různé domácí vyrobené traktůrky, motokáry a motorky. Tak jsem se chtěl touto cestou co nejdříve dopracovat k řidičskému průkazu. A ve třetím ročníku bylo řízení motorových vozidel přímo v učebních osnovách a vyučovacím předmětem. Takže jsem chodil do školy a zároveň se učil to co mě v životě zatím nejvíc bavilo.

A ano myslím, že to ovlivnilo i můj současný přístup k výuce odborného výcviku. Protože i naši žáci oboru automechanik a autoelektrikář mají tu samou možnost jako já před lety a součástí jejich učebního zaměření je také řidičský průkaz na osobní a nákladní vozidlo. Otázky u závěrečných zkoušek se hodně týkají také údržby a provozování vozidla. Na odborném výcviku se učíme auta nejen opravovat, ale také udržovat a kontrolovat tak, aby byla technicky v pořádku. To je možné pouze v případě kdy žáci vědí, co je ještě přípustné podle naší legislativy a co naopak nikoliv. Ať už je to blížící se konec technické kontroly, blížící se minimální hloubka dezénu na pneumatikách, nebo jaká může být maximální prasklina na předním skle a mnoho dalšího. Takže se dá říct, že učím, co mě baví už od mých studentských let.

2. Co vás přimělo rozhodnout se stát učitelem odborného výcviku a učit právě obor, který vyučujete?

Moje předchozí zaměstnání byl instruktor autoškoly. Léta jsem připravoval žáky naší školy na závěrečné zkoušky v praktické jízdě a údržbě vozidla. Jenže zasáhl COVID-19 a s tím také spjatá covidová opatření, která vždy autoškoly pozavírala mezi prvními. V této nejisté době jsem se náhodou potkal se svým blízkým sousedem, který učil odborný výcvik automechaniků u nás na škole přede mnou.

Řekl mi, že se chystá skončit z rodinných důvodů a jestli bych to nechtěl zkusit vzít po něm. Slovo dalo slovo a po pár návštěvách na školní autodílně, kdy jsem si zdejší prostředí velmi oblíbil, jsem se setkal se zástupcem ředitele pro odborný výcvik a domlouvali jsme podrobnosti mého nástupu.

3. Co vás během pobytu na Erasmu nejvíc překvapilo nebo změnilo váš pohled na výuku či život, a jak to teď využíváte tady ve škole?

Na Erasmu mě nejvíc překvapilo, jak jsou naši žáci samostatní, zodpovědní a schopní si poradit i v nových situacích, která se sebou přináší změna prostředí a státu ve kterém se aktuálně nachází. Zaujalo mě také rychlé zlepšení jazyka. I přes počáteční obavy se znalostí jazyka, nutnost komunikovat vás velmi rychle rozmluví. Nečekaná byl pro mě také jiný styl výuky v zahraničí, kdy je kladen větší důraz na praktické zkušenosti. Díky Erasmu se snažím naše žáky vest také k větší samostatnosti ať už při opravách na vozidlech tak také při rozhodování postupu a pořadí oprav a v neposlední řadě také při úklidu svého pracoviště.

4. Co je podle vás nejčastější chyba, kterou dělají začínající automechanici, a jak se jí vyhnout?

Nevím, jestli mě takhle z patra napadá nějaká vyloženě nejčastější chyba, kterou by mohli začínající automechanici dělat. Napadá mě snad jen nedodržování pracovních postupů, se kterým se často setkávám. Používání nevhodného nebo nekvalitního nářadí a nedodržování utahovacích momentů. A také kolikrát zbytečný spěch, se kterým jsou tyto chyby ruku v ruce spjaty. Mnohokrát vysvětluji našim studentům, že je lepší dělat opravy pomalu a dobře než rychle, zbrkle a špatně. Ono v konečném důsledku se špatně opravená závada na autě velmi rychle projeví a vůz se vrátí zpátky. A potom už je času dost na to být důsledný, akorát se právě přišlo o dobrou pověst a spokojeného zákazníka, a to je špatně.

5. Máte nějaký zajímavý/neobvyklý koníček kterému se ve svém volném čase věnujete?

No, jak se to vezme ono toho volného času zase až, tak moc nemám. Mimo učitele odborného výcviku se stále ještě věnuji i autoškolě, ale když se nějaký ten volný čas najde tak chodím na procházky do přírody se svým psem Aaronem (Maďarský ohař). Je to lovecký pes, a i když už je to stařík bude mít co nevidět jedenáct let je neustále plný energie, takže potřebuje opravdu dlouhou procházku a já si díky tomu aspoň vyčistím hlavu

6. Vzpomínáte na nějaký průšvih nebo legrační situaci ze svých studentských let, na kterou dodnes vzpomínáte?

Vzpomínám si na spolužáka, který se vrátil po nemoci zpátky do školy a přinesl si se sebou novou propisku na které si mohl přepínat barvy při psaní. Obcházel s ní celou třídu a všem ji ukazoval. Ten den jsme psali hned první hodinu písemku ze zeměpisu u jedné z našich nejpřísnějších učitelek. No a vzhledem k tomu, že se vrátil asi po dvou týdnech zpátky do školy tak na papír napsal obřím písmem NEMOC, a protože byl hrdým majitelem nové barevné propisky tak se pustil do barevného zvýrazňování každého písmene. Jenomže tenký papír na desce lavice v kombinaci s propiskou byla zvukově hodně nepříjemná kombinace. Trvalo to asi dvě minuty, než paní učitelka mezi studenty přezdívaná mina kvůli své výbušné povaze explodovala. Papír mu roztrhala a propisku zabavila do konce školního roku.

Nela Zábojníková

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

PROČ BÝT JEN STUDENTEM, KDYŽ MŮŽEŠ BÝT ROVNOU ZACHRÁNCEM?

Dne 18. března parlament zorganizoval přednášku o darování kostní dřeně pod vedením zástupkyně organizace paní Wasserbauerové. Dárcovství kostní dřeně je téma, o kterém se mezi studenty moc často nemluví – a přitom právě mladí lidé mohou sehrát klíčovou roli v záchraně lidských životů. Možná si říkáte, že jde o něco složitého, ale ve skutečnosti je registrace i samotné darování jednodušší, než si většina z nás myslí.

Kostní dřeň je měkká tkáň uvnitř kostí, která vytváří krevní buňky. Pro pacienty s leukémií nebo s jinými vážnými onemocněními krve může být transplantace kostní dřeně jedinou šancí na přežití. Tito lidé potřebují dárce, který se s nimi geneticky shoduje. A to je ten problém – najít takového člověka je jako hledat jehlu v kupce sena. Proto existují registry dárců, do kterých se může přihlásit kdokoli zdravý obvykle ve věku od 18 do 35 let.

Jak se stát dárce?

Prvním krokem je registrace, která spočívá vyplněním formuláře a v jednoduchém odběru vzorku slin nebo krve. Tento vzorek pomůže určit váš genetický profil, který se následně porovnává s pacienty hledajícími dárce. Pak už jen čekáte. Možná se nikdy neozvou. Ale pokud ano, znamená to, že jste právě vy něčí naděje.

Jak probíhá darování?

Většinou probíhá přes krev, podobně jako když jdete darovat plazmu. Druhá možnost je oděr z kosti, ale ten se dělá v narkóze. Lékaři se o vás postarají a všechny zákroky jsou bezpečné. Možná si teď kladete otázky, ve smyslu: „Proč bych to měl/a dělat?“ Odpověď je jednoduchá – protože se můžete zapojit do něčeho, co má skutečný dopad. Nejde jen o dobrý pocit, ale o reálnou šanci dát někomu další roky života. I když ještě nesplňujete věkovou hranici, můžete o tématu mluvit, sdílet ho a zapojit se později.

Co můžete udělat?

Pokud vás to zaujalo, stačí si vyhledat registr dárců kostní dřeně v ČR (např. Český národní registr dárců dřeně) a přihlásit se online. Zabere to jen pár minut, ale může to změnit něčí život.

Možná to zní jako velká věc. Ale začíná to malým rozhodnutím.

Možná jsme „jen“ studenti. Ale právě my můžeme být někdo, na koho někdo jiný čeká.

Nikola Krejčířiková

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

LYŽÁK 2026: TAM KDE KONČÍ SIGNÁL, ZAČÍNÁ ZÁBAVA

Dne 22.3. – 27.3. 2026 se naše první ročníky vydaly na lyžařský kurz na chatu Barborku, která se nachází v Jeseníkách, poblíž nejvyšší hory Moravy, Pradědu. Když se řeknou Jeseníky, většině se vybaví mráz a nekonečné kopce. Pro nás, to ale letos znamenalo něco víc – týden plný zážitků, proměnlivého počasí a pro některé sáhnutí si na dno fyzických sil

Čtyři týmy, jeden cíl

Abychom se na svazích neztratili a každý mohl pilovat svou techniku podle vlastních schopností, byli jsme rozděleni do čtyř družstev pod vedením našich zkušených pedagogů. O naše bezpečí a zdraví se navíc po celou dobu starala paní zdravotnice, která byla vždy připravena nás ošetřit, pokud se nám něco stalo. První družstvo vedli pan učitel Martin Helísek s panem učitelem Romanem Farským, kteří měli pod palcem nejen nejrychlejší lyžaře, ale také skupinku snowboardistů. Druhé družstvo dostal na starosti pan učitel Antonín Mrhálek, pod jehož vedením se skupina soustředila na pilování elegantních oblouků. Třetí družstvo vedl pan učitel Josef Švirák, který trpělivě dohlížel na pokroky a dbal na správnou techniku. Čtvrté družstvo vedl pan učitel Petr Daněk, který se věnoval těm, kteří stáli na lyžích poprvé.

Od horské pohody k mrazu

I když nám počasí občas ukázalo svou drsnější tvář v podobě mlhy a prudkého větru, který nás na sjezdovkách nešetřil, ani to nám náladu nezkazilo. Naopak, společné překonávání vánice nás jen více stmelilo. Když člověk nevidí na krok a mrzne mu nos, zjistí, že dobrá parta je základ.

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

Život bez Wi-Fi? Jde to!

Volný čas na chatě bez signálu, nás donutil odložit telefony a bavit se i bez nich – společnými hrami, smíchem a debatami o tom, co všechno jsme prožili. Rozjely se hlavně karetní hry, ale i další společenské hry. Při těchto společných chvílích jsme se hrozně nasmáli, hlavně když se u karetních her projevila naše soutěživost a nikdo nechtěl prohrát.

Tyhle momenty bez displejů nám připomněly, že ty nejlepší zážitky nepotřebují žádný signál, jen dobrou náladu a lidi, se kterými je vám prostě fajn.

Velké finále

Všechno směřovalo k vyvrcholení celého kurzu – k poslednímu večeru. Ve čtvrtek sice nohy po celém týdnu protestovaly, ale jakmile v jídelně na Barborce utichlo cinkání příborů a začala hrát hudba, únava byla pryč. Poslední diskotéka měla všechno: od nostalgických písniček přes společné choreografie až po momenty, kdy skákala celá chata.

Byl to ten nejlepší způsob, jak se rozloučit s horami a užít si poslední společné chvíle.

Nikola Krejčířiková

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

FLORBALOVÝ TURNAJ

Dne 30. 3. 2026 se žáci 1P; 1A; 1B; 1M; 2M; 2B; AU3A a EL3A se zúčastnili florbalového turnaje. Setkalo se proti sobě 6 týmů, které byli buď z jedné a té samé třídy, nebo se dohodli žáci z jiných tříd a ročníků. Daného dne se zúčastnění žáci sešli v tělocvičně po třetí hodině, aby se stihli převléct a setkat se se svými spoluhráči.

První zápas začal v jedenáct hodin mezi prvním a druhým týmem. Celý turnaj trval až do čtvrt na čtyři, kdy proběhlo vyhlášení, gratulace vítězům a následná fotka i úklid tělocvičny. Týmy, které v tu dobu nebojovali o lepší umístění na turnaji, se mohli dívat, jak na velmi zajímavé zápasy, které většinou vypadaly vyrovnaně, tak i na svoji konkurenci v příštích zápasech.

A když mluvíme o zajímavých zápasech, došli se i podívat třídy se svými učiteli na nějaký ten zápas tohoto turnaje.

Není divu, že došli, ono učit polovinu třídy novou látku, není zas tak úplná sranda. Ale kdo by si stěžoval, zatímco spolužáci hecovali svoje kamarády do soubojů jeden proti jednomu, tak na oplátku spolužačky svým půvabem nutily hrát týmy o něco trochu lépe. Do toho v reproduktorech hrálo několik skvělých písniček od našich studentů.

Konečné tři nejlepší týmy byli takové: na třetím místě skončil tým číslo šest, neboli tým AL3A. na tomto místě mohl skončit jakýkoliv jiný tým, ale snaha se vyplácí, a proto žákům AL3A gratulujeme. Na druhém místě se umístil tým 2M, kteří i když prohráli jednou musíme jim uznat všechnu sílu, kterou do toho dali, protože zápas s týmem, který vyhrál celý turnaj, byl jeden z nejlepších. A teď borec na konec, absolutním vítězem se stal tým 2B, neboli tým číslo tři. Studenti si turnaj velice užili a chtěli by si ho zahrát i příští rok.

Adam Číhal

„Sport je dobrý, když je dramatický a když se nikdo nefláká.“ Ivan Hlinka (1950–2004) hokejový trenér a lední hokejista

„Sport mám rád proto, že nezvykle chutná a nejde ničím nahradit podobně jako pivo.“ Ota Pavel (1930–1973) český romanopisec, spisovatel a sportovní novinář

Ing. Aleš Rektořík učitel předmětů: servis a diagnostika, automobily

1. Co vás přimělo rozhodnout se stát učitelem a učit právě obor, který vyučujete?

Ta cesta je poměrně zajímavá. Původně jsem dodával náhradní díly – už během praxí na učilišti v Kvítkovicích jsem se věnoval jejich prodeji. Tam jsem měl možnost sledovat, jak učitelé pracují se žáky. Jednoho dne mě vedoucí, učitel odborného výcviku pan Hanulík, oslovil s tím, jestli bych nechtěl zkusit učitelskou dráhu. To mě zaujalo, nastoupil jsem nejprve na praxi a po roce jsem přešel na teoretickou výuku.

2. Jaký byl váš nejoblíbenější předmět, když jste byl studentem, a proč? Ovlivnilo to nějak váš současný přístup k výuce?

Co se týká výuky a oboru já jsem se nejdřív vyučil, to znamená že jsem celkem tíhl k tomu automobilům, potom na střední škole to byly strojařské předměty. Například mechanika nebo strojírenství čili vyloženě mě zajímala technika i potom na vysoké škole. Proč? V podstatě mě to baví. Můj přístup k výuce to určitě ovlivnilo. Díky dvaceti až pětadvaceti letům praxe mám zkušenosti, které předávám studentům, a tím ovlivňuji celou výuku.

3. Vzpomínáte na nějaký průšvih nebo legrační situaci ze svých studentských let, na kterou dodnes vzpomínáte?

Na učňáku jsme na praxi dělali generálky motoru nákladních aut a kdysi nám jeden spolupracovník pořád sahal na nějaké věci. Když šel z oběda, tak jsme mu nachystali součástku, kterou jsme pořádně nahřáli. Když se jí pak chytil, prostě si spálil prsty. Skopičiny jsme dělali všichni bez ohledu, jestli je to teď nebo předtím. Jednou nám dokonce hořel mistr odborného výcviku. Když jsem mu držel hadice autogenu při odpalování zubů na lžici bagru, spadla mu jiskra na montérky a začal hořet. Já jsem se mezitím bavil otočený s dalším spolužákem.

4. Jaké bylo vaše první auto a proč jste si ho zrovna vybral? Jaký jste k němu měl vztah?

Byla devadesátá léta a tehdy probíhal přechod ze socialismu do nového systému, takže my jsme přecházeli z Žigulíků a Škodovek 105 a 120 na západní auta, která se sem dovážela. Pro mě bylo každé takové auto něco top. Já jsem si tenkrát vybral Audi 80, protože mě tato značka celkem přitahovala. No, a to teda bylo moje první auto, stálo tenkrát 110 000 korun, mělo najetých zhruba 180 000 kilometrů, ale bylo to prostě první auto a bylo perfektní.

Ten přechod ze Škody 105 na Audi 80 byl velice zajímavý. V té době tu byla spíš jenom nějaká taková základní auta a ojetiny, zatímco my jsme vzhlíželi k tomu Západu a k těm autům, které tam mají. Říkali jsme si, jak je to perfektní, že oni mají taková auta a my jezdíme v takových „plečkách“. K tomu auto jsem měl velmi kladný vztah. Prostě jsem si s ním dělal, co jsem chtěl a co jsem uměl a co jsem mohl i z titulu toho v čem jsem dělal. Servisoval jsem si ho sám a snažil jsem se nějakým způsobem žít s dobou a všechny ty prvky, které se tehdy objevovaly, například tuningové úpravy, jsem se jako mladý kluk snažil uplatnit.

5. Kdybyste jste si mohl vybrat jakékoliv auto jako své vysněné, které by to bylo a proč? Co vás na něm nejvíc láká?

Já jsem vždycky toužil po Volvu, rodinné auto, které má z hlediska bezpečnosti perfektní vlastnosti. Právě pasivní bezpečnost tam hraje primární roli, - tedy ochrana posádky proti zmenšení dopadu dopravní nehody. Pro mě to bylo vždy vysněné auto, švédská kvalita a spolehlivost. Pro mě je to synonymum ideálního auta, které bych chtěl mít, i když teď už to spíš vidím jako plán na důchod.

6. Máte nějaký zajímavý či neobvyklý koníček, kterému se ve svém volném čase věnujete?

Věnuji se zahradě. Nejen že mě to baví ale i z praktických důvodů, protože máme více pozemků na různých místech, takže je to do určité míry nutnost.

Jinak ve volném čase rád jezdím na kole. Miluji přírodu v jakémkoli počasí a ročním období. Zajdu se okoupat i když jiní už sedí doma u krbu. Na podzim vyrazím s košíkem na houby. A taky jezdím autem a věnuji se výuce řízení – působím v autoškolě pod panem Chmelou. Většinu svého volného času tak trávím právě touto činností. Auta jsou prostě můj život. :-)

BETONOVÁ KANOE – UŽ MÁ TVAR I JMÉNO

Beton na vodě?

Prváci z přírodovědného lycea se letos setkali s výzvou vyrobit kánoi. Ne ale klasickou, dřevěnou, jakou běžně známe, nýbrž betonovou. Možná si myslíte, že je to nesmysl, ale není to tak – věděli jste, že i beton může plavat?

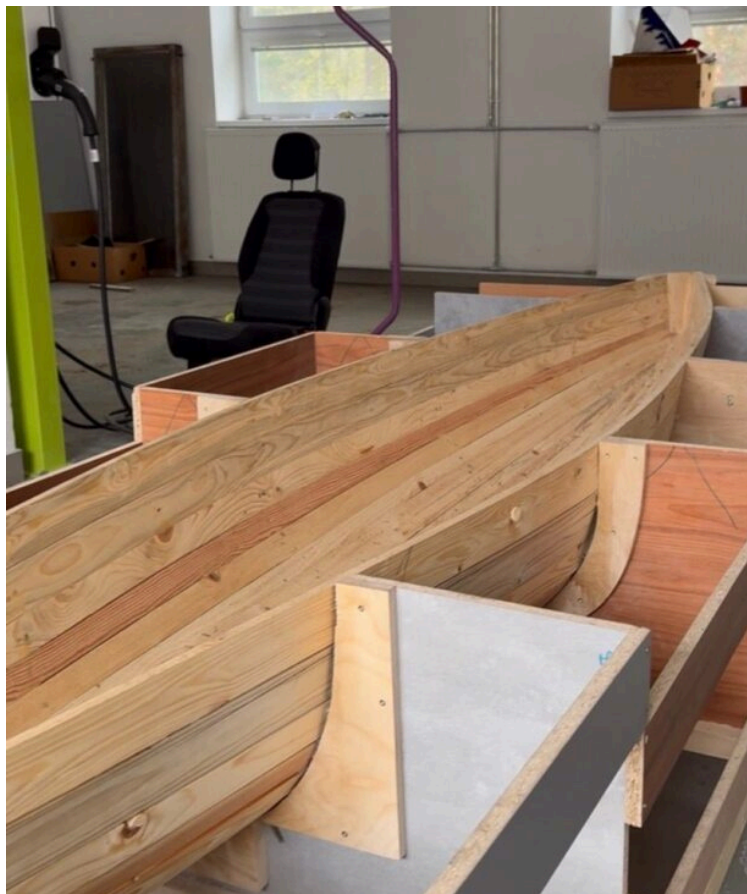
Postup práce

Prvním krokem bylo, aby si žáci práci dobře zorganizovali a zefektivnili. Vytvořili si návrh a následně šablony. Jako základ jim posloužila kánoe z minulého roku, která reprezentovala naši školu.

Dalším krokem byla výroba bednění podle šablon ze dřeva. Ta probíhala na Střední odborné škole Josefa Soušedíka, kde se zároveň uskutečnily dvě důležité fáze: samotná výroba bednění a jejich následné ošetření bednicím olejem, aby se beton nepřichytával.

Posledním krokem bylo samotné betonování, které probíhalo u nás ve škole. Žáci si předem přesně vypočítali, kolik směsi budou potřebovat, aby byla práce co nejpřesnější a nejefektivnější. Beton se nanášel rovnoměrně na připravené bednění a nechal se postupně vytvrdnout.

Po dokončení a vyschnutí byla kánoe opatrně vyjmuta z bednění. Nyní ji máme hotovou a plánujeme ji ještě nabarvit, aby měla lepší vzhled.

Kseniia Brezynska

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

DEN ZEMĚ NÁM PŘIPOMÍNÁ, ŽE PLANETA POTŘEBUJE NAŠI PÉČI KAŽDÝ DEN, NEJEN JEDNOU ZA ROK.

Den Země, který si každoročně připomínáme 22. dubna, vznikl před více než padesáti lety jako reakce na rostoucí znečištění ovzduší, vody a půdy. Od té doby se stal celosvětovým symbolem ochrany životního prostředí a také výzvou, abychom se zamysleli nad tím, jak se k naší planetě chováme.

V mnoha městech a obcích se při této příležitosti konají úklidové akce, výsadby stromů, ekologické workshopy a přednášky. Lidé se společně vydávají čistit lesy, parky, břehy řek nebo okolí škol. Tyto aktivity mají nejen praktický význam, ale také symbolický — připomínají, že ochrana přírody je společná odpovědnost a že i malé kroky mohou mít velký dopad. Jediný vysazený strom, jediný pytel sesbíraného odpadu nebo jediný člověk, který začne třídit, může inspirovat další.

Velkou roli hraje také vzdělávání. Školy po celé republice připravují projektové dny, soutěže a prezentace, které mají žákům ukázat, jak funguje ekosystém, proč je důležité šetřit vodou nebo jak se dá omezit používání plastů. Pro mnoho dětí je Den Země nejen povinností, ale i příležitostí ukázat, že jim budoucnost planety není lhostejná.

Den Země však není jen o problémech. Je také oslavou krásy naší planety — lesů, hor, řek, zvířat i míst, která máme rádi a která nám dávají pocit domova. Připomíná, že Země není samozřejmost. Je to živý organismus, který nám poskytuje vše, co potřebujeme: vzduch, vodu, potravu i prostor k životu. A právě proto je důležité, abychom se o ni starali každý den, nejen jednou za rok.

Ať už se rozhodneme zapojit do úklidu okolí, vysadit strom, omezit plasty, nebo jen přemýšlet o tom, jak můžeme žít šetrněji, každý krok má smysl. Den Země je připomínkou, že budoucnost naší planety máme ve svých rukou. A že i malá změna může být začátkem velké cesty.

Jakub Pucek

DEN ZEMĚ V OTROKOVICÍCH: PŘIPRAVILI JSME PROGRAM PRO DĚTI

Ve středu 22. dubna se v Otrokovicích konaly oslavy Dne Země, na kterých se aktivně podílela i naše průmyslovka. Akci pořádal Dům dětí a mládeže Sluníčko a studenti průmyslovky zde sehráli významnou roli – připravili pro děti řadu stanovišť zaměřených na ekologii a poznávání přírody.

Odpolední program byl postavený na jednoduchém principu: ukázat dětem, že ochrana přírody může být nejen důležitá, ale i zábavná. Nejmenší účastníci si zkoušeli poznávat zvířata, starší děti se pustily do třídění odpadu, určování bylinek podle vůně nebo do hmatového pexesa, které prověřilo jejich smysly i pozornost.

Celá akce probíhala v přátelské atmosféře a děti odcházely s úsměvem i novými poznatky. Studenti průmyslovky tak ukázali, že dokážou nejen pracovat na odborných projektech, ale také předávat své znalosti mladším a přispět k osvětě v oblasti ochrany životního prostředí.

Jakub Pucek

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

BANALFATAL: I MALIČKOST MŮŽE ZMĚNIT ŽIVOT

Možná si říkáte, že vážné úrazy se stávají je profesionálním sportovcům nebo při extrémních výkonech. Realita je ale jiná někdy stačí úplná maličkost. Právě na to upozorňuje projekt BanalFatal, kterého se naše škola zúčastnila dne 7. dubna v prostorách Jezerky.

Naší školu navštívili dva lektori organizace BanalFatal, kteří celý program vedli velmi poutavě.

Seminář probíhal ze začátku s lektorem pracujícím ve zdravotnictví. Společně s námi rozebíral, jak funguje páteř a mícha, co se při úrazech vlastně děje a proč mohou mít některé z nich tak vážné následky. Diskutovali jsme také nad autentickými videi lidí, kteří si způsobili vážný úraz při běžných aktivitách. Společně jsme se snažili přijít na to, kde nastala chyba a jak by se dalo podobným situacím předejít. Následovala prezentace druhého lektora Jana Mikesky, který je na vozíku. Otevřeně nám vyprávěl svůj vlastní příběh, jak k úrazu došlo, jaké byly následky a jak probíhal celý proces po příhodě a jak se mu ze dne na den změnil život. Díky tomu to celé nepůsobilo jen jako přednáška, ale jako reálná zkušenost, která nutí k zamyšlení.

A co to vlastně je organizace BanalFatal a jaký je její cíl?

BanalFatal je projekt, který upozorňuje na to, že i banální problémy mohou mít fatální následky. Jeho cílem je zvýšit prevenci rizikového chování u mladých lidí. Jeho cílem není strašit nebo zakazovat, ale přimět nás přemýšlet a dávat pozor na své zdraví. Nejde o to přestat dělat co nás baví. Jde o to to dělat bezpečně a rozumně.

Ivana Pavlíková

Nešel jsi na BanalFatal!? Tak tohle si dej

Není to žádná nuda ani školní kecy.

Jsou to reálné příběhy lidí, kterým jeden moment změnil život.

Mrkni na to a zjistíš:

- jak rychle se může něco pokazit
- že se to fakt netýká jen „někoho jiného“
- a jak se vyhnout průšvihů, který už nejde vrátit zpátky

Stačí pár minut... a možná ti to změní pohled na věci, které bereš jako samozřejmost.

Scan me!

UŽITEČNÉ INFORMACE

APLIKACE ZÁCHRANKA; ZBYTEČNOST NEBO NEZBYTNOST?

S aplikací Záchranka dokážete přivolat pomoc včas, ale hlavně na správné místo. Když se hraje o vteřiny, umí tahle apka zachránit život.

Správné naplánování by mělo být vnímané jako naprostý základ, ať už jde o delší švih, náročný hike, nebo trailový běh.

Kromě dobrého vybavení (hlavně přilba na kolo, lékárnička a přes zimu i reflexní prvky a osvětlení) nezapomínejte mít i plně nabitý telefon se staženými offline mapami, ideálně záložní powerbanku a po dočtení článku už asi tušíte, že také aplikaci Záchranka v mobilu. Hodí se nejen pro sportovce, ale i pro nadšené houbaře, aktivní seniory, zkrátka pro všechny - nikdy totiž nevíte, kdy se pomoc bude hodit vám, nebo se dostanete k situaci, kdy ji potřebuje přivolat někdo jiný. Navíc je aplikace zcela zdarma.

Co všechno aplikace Záchranka umí?

- Použít ji kromě Česka můžete i v Maďarsku či Rakousku, kde funguje na stejném principu. V případě Slovenska při pohybu na horách odešle zprávu Horské záchranné službě Slovenska. V ostatních státech vás spojí s tísňovou linkou (bez udání vaší polohy).
- Najdete v ní výukové materiály i návod na první pomoc i rady, jak ošetřit běžná zranění.
- Funkce Lokátor najde nejbližší pohotovost, lékárnu, automatizovaný externí defibrilátor nebo stanici horské služby.
- Sekce Informace nabízí možnost zapnout si notifikace pro vybraná území, pokud v nich dojde k událostem ohrožujícím zdraví obyvatel.
- Novinkou je funkce Patron pro Česko, Slovensko a Rakousko. Snadno tak sdělíte svoji polohu se záchrannou službou a blízkou osobou, aby o vás někdo věděl, pokud se chystáte vyrazit ven sami. Výhodou proti jiným aplikacím, které tuto možnost nabízí, je minimální spotřeba baterie.

Dokáže si poradit i v případě, že situace neumožňuje mluvenou komunikaci s operátory.

Jak aplikace Záchranka funguje?

Po stisknutí nouzového tlačítka SOS se aplikace zeptá, zda je na místě potřeba zdravotní pomoc. Uživatel má na výběr ze dvou možností

ANO - linka 155 - tedy záchranka, NE - linka 112 - tedy hasiči.

V případě potřeby zdravotní pomoci (linka 155) aplikace odešle datovou větou nouzovou zprávu s přesnou polohou a dalšími důležitými údaji z uživatelského profilu přímo na dispečink zdravotnické záchranné služby.

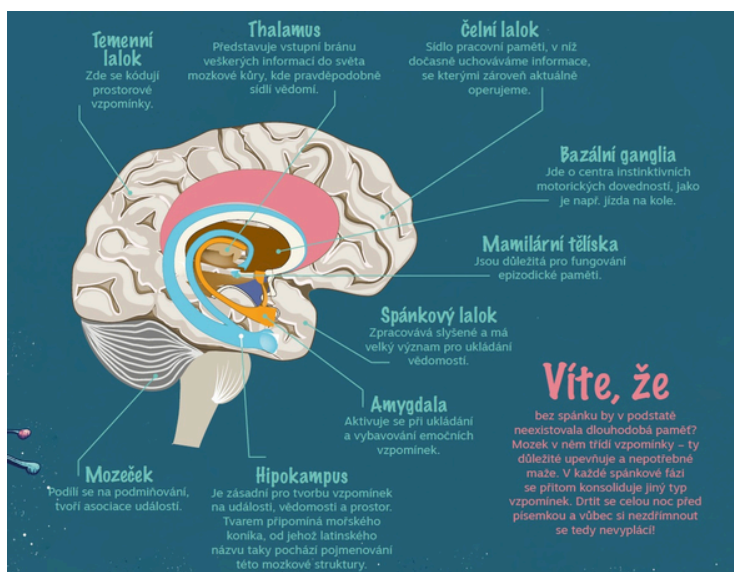
Při spojení s linkou 112 aplikace zprostředkuje telefonický hovor. Informace o poloze volajícího jsou přeneseny prostřednictvím systému AML (Advanced Mobile Location). Výjimku tvoří uživatelé s operačním systémem Android s povoleným odesíláním SMS na pozadí. V jejich případě aplikace při volání na linku 112 odešle i SMS s nouzovou zprávou obsahující polohu a další údaje o volajícím. Poté dojde k nabídnutí volání na vybranou tísňovou linku, které je nutné potvrdit. Až telefonické spojení s linkou 155/112 zajistí výjezd posádky.

Pokud se nacházíte na horách, aplikace Záchranka to podle GPS signálu sama rozezná a odešle nouzovou zprávu i horské službě v dané oblasti. Stejným způsobem funguje také u vodních ploch, kde působí Vodní záchranná služba ČČK.

Na konec zůstává už pouze jedna otázka, máte aplikaci staženou v telefonu nebo si ji teprve stáhnete?

Tamara Machalíková

UČÍME SE, VYBAVUJEME SI A ZAPOMÍNÁME. CO DOKÁŽE PAMĚŤ A JAK JI PŘELSTÍT?

Jediný milimetr krychlový lidského mozku dokáže pojmout zhruba tolik dat jako 1400 výkonných počítačů. Jak naše paměť funguje? Proč si snáz vybavíme dávný trapas z dětství než před týdnem přečtenou knihu?

Lidská paměť se od počítačové značně liší. Zatímco informace uložené v kompu zůstávají neměnné, paměťové stopy v mozku neustále podléhají změnám. Zeslabují, zesilují, posouvá se jejich význam...

SCAN ME!

podcast
Akademie věd

Naše vzpomínky proto rozhodně nejsou přesným odrazem reality. I když jste tedy přesvědčeni, že máte oběd s kamarádem v hlavě do nejmenšího detailu, pamatujete si jen to nejdůležitější: protivnou obsluhu, vyšeptanou kofolu, ale naprosto božský burger. Zbytek si už mozek dopočítal, a to buď správně, nebo špatně.

Vzpomínky se navíc s každým vybavením trochu mění, přepisují se. „Snadno tak vznikne vzpomínka falešná, kdy si živě vybavujeme události, které se nikdy nestaly, nebo zážitky jiných lidí jako své vlastní,“ říká neurovědec Aleš Stuchlík z Fyziologického ústavu AV ČR.

Jak se z vjemu stane vzpomínka?

Podnět nejprve skrz naše smysly putuje do senzorické (ultrakrátké) paměti. Něco jako jeho otisk se v mozkové kůře uchovává do dvou sekund. Pokud vjem vyhodnotíme jako podstatný, putuje do paměti krátkodobé, kde přetrvává několik sekund až minutu. Její kapacita je omezená na pět až devět prvků, takže víc než jedno telefonní číslo do ní nenacpete. Zejména během spánku se pak paměťová stopa procesem tzv. konsolidace dostává do dlouhodobé paměti, kde může zůstat hodiny, dny i celý život.

Když mozek zmáčkne delete

Kde mám mobil? Jak bylo to heslo k wi-fi? Zapomínání se tváří jako náš úhlavní nepřítel. Jde přitom o klíčový proces pro správné fungování mozku. „Je to vlastně vysoce adaptivní forma neuroplasticity. Mozek tímto způsobem filtruje informace, aby se jimi nepřehltl. Zapomínání tedy není chyba, ale nutnost,“ vysvětluje neurovědec Aleš Stuchlík. O úklid nepotřebných vzpomínek se starají třeba mikroglie, což jsou jakési améby, které cestují naším mozkiem a požírají mimo jiné nefunkční synapse mezi neurony.

Proces přirozeného zapomínání jako první studoval německý psycholog Hermann Ebbinghaus na konci 19. století. Vymyslel 2300 nesmyslných slabik, jejich řady se učil nazpaměť a zapisoval si, jak dlouho je udrží v hlavě. Na základě těchto experimentů pak ustanovil křivku zapomínání znázorňující, jak rychle člověk zapomene novou informaci, pokud si ji nezopakuje.

Podle ní nejvíce vypustíme v prvních minutách po biflování. Zhruba do hodiny zmizí asi polovina naučeného. Po prvním dni se pak rychlost zapomínání snižuje. Po týdnu zůstává v paměti asi čtvrtina informací, které však již udržíme poměrně dlouho. Tento proces se dá „hacknout“ opakováním. Ideální je osvěžit si látku v den učení a pak druhý, sedmý a dvanáctý den.

A mnohem víc se dozvíte na stránkách Akademie věd ČR

SCAN ME!

PRVNÍ MÁJ: SVÁTEK LÁSKY, JARA A STARÝCH TRADIC, KTERÉ STÁLE ŽIJÍ

První máj je v českém prostředí svátkem, který v sobě spojuje hned několik významů. Pro mnohé je to den lásky. Pro jiné je to připomínka jara, nového začátku a probouzející se přírody. A na mnoha místech dodnes přezívají i staré lidové zvyky, mezi nimiž má zvláštní místo stavění májky — vysokého, ozdobeného stromu, který symbolizuje sílu, mládí a radost ze života.

Tradice stavění májky sahá hluboko do minulosti. Mladí muži z vesnice se vydávali do lesa vybrat rovný, vysoký strom,

nejčastěji smrk nebo borovici. Kmen se ořezal, na vrchol se připevnila koruna z mladých větví a barevné stuhy. Samotné stavění májky bývalo společenskou událostí, při níž se sešla celá vesnice. Nechyběla hudba, zpěv ani drobné soutěže. A protože májka symbolizovala čest a prestiž, často se stávalo, že ji sousední vesnice chtěla „ukrást“. Hlídní májky přes noc tak bylo stejně důležité jako její stavění.

Dnes se tato tradice udržuje hlavně na venkově, ale v posledních letech se vrací i do měst. Májky se staví na návsi, u kulturních domů nebo na náměstích a lidé si připomínají, že i staré zvyky mají své kouzlo. Pro děti je to často první setkání s folklorem, pro dospělé zase příležitost zastavit se a užít si společný čas.

První máj je ale také dnem, kdy se lidé vydávají do přírody. Rozkvetlé sady a parky lákají k procházkám a symbolický polibek pod třešní má podle tradice zajistit lásku a krásu na celý rok.

Ať už je to pravda nebo ne, jedno je jisté — tento zvyk patří k nejromantičtějším českým tradicím.

Ačkoli se význam 1. máje v průběhu historie měnil, jeho dnešní podoba je příjemnou kombinací romantiky, jara a lidových zvyků. Je to den, kdy se lidé setkávají, slaví a připomínají si, že i v moderní době má smysl udržovat tradice, které spojují generace. Ať už se rozhodneme postavit májku, vyrazit na výlet, nebo se jen projít pod rozkvetlými stromy, první máj nám připomíná, že jaro je čas radosti, nových začátků a lidské blízkosti.

Jakub Prucek

Máj, Karel Hynek Mácha

*Byl pozdní večer – první máj,
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.*

*O lásce šeptal tichý mech;
květoucí strom lhal lásky žel,
svou lásku slavík růži pěl,
růžinu jevil vonný dech.*

VĚNOVÁNO PANU UČITELI ŠTOURAČOVÍ

Dostala jsem tu čest Vám napsat pár slov. Ačkoliv Vy mne znáte a víte, že všechno dokážu trochu natáhnout, tentokrát i kdybych psala jakkoliv dlouho, stejně to nikdy nebude stačit. Některé věci se totiž slovy popsat nedají. A Vy jste jednou z nich.

Budu psát sama za sebe. Ale zároveň vím, že v tom nejsem sama. Spousta z nás má v hlavě stejné vzpomínky, stejné pocity, stejné myšlenky.

Vy jste nebyl jen učitel. Nebyl jste jen někdo, kdo přišel do třídy, odučil si hodinu a odešel. Vy jste byl člověk, který tu s námi opravdu byl. Který nás vnímal, který si nás pamatoval, který dokázal poznat, že něco není v pořádku, i když jsme nic neřekli.

Stačil jeden Váš úsměv, jedna věta, jeden moment — a najednou bylo všechno o něco lehčí. Možná jste si ani neuvědomoval, jak velkou sílu to mělo. Jak moc jste dokázal změnit náladu, den, někdy i víc než to.

Každou hodinu jste začínal s úsměvem. Ne takovým tím nuceným, ale opravdovým. Takovým, který člověk pozná. A možná právě proto jsme se těšili i my, protože jsme věděli, že tam nejdeme jen „na hodinu“, ale za člověkem, který nám něco dá.

Naučil jste nás, že i když se věci nedaří, je potřeba si ten moment nějak užít, smích má své místo i ve chvílích, kdy to bolí, a zasmát se není slabost, ani když se nám zrovna nechce. Naučil jste nás brát věci s nadhledem, ale zároveň je nepodceňovat.

Vaše hodiny nebyly jen o tělocviku nebo zeměpisu. Byly o atmosféře – o pocitu přijetí, důležitosti každého z nás a o tom, že nedokonalost nevadí, pokud se snažíme.

A i když jsme si občas stěžovali na bolavé svaly po tělocviku, nechuť běhat nebo cvičit, vždycky jsme odcházeli s něčím víc. S pocitem, který se nedá úplně vysvětlit. S lehkostí. S úsměvem. A s vědomím, že to vlastně stálo za to.

Z mých osobních zkušeností ze skautu vím, že když člověk dělá něco s nadšením, srdcem a opravdovým zájmem, tak se to nedá schovat. Je to vidět, je to cítit a Vy jste toho byl naprosto jasným důkazem. Dával jste do své práce kus sebe — a my jsme to dostávali zpátky.

Nebyl jste jen učitel. Byl jste někdo, kdo nás učil, jak přemýšlet, jak se chovat k ostatním, jak se nevzdávat. Někdo, kdo v nás věřil, i když jsme si sami nevěřili. A někdy stačí jeden člověk, aby to změnil.

Každý z nás si z Vašich hodin odnese něco jiného. Někdo si zapamatuje smích, někdo povzbuzení, někdo moment, kdy jste ho podržel. Někdo možná jen pocit, že existují lidé, kteří svou práci dělají opravdu srdcem. Ale jedno máme všichni společné — nezapomeneme na Vás.

ZE ŽIVOTA STUDENTŮ

Je zvláštní, jak moc může jeden člověk ovlivnit tolik dalších, jak může být součástí našich běžných dní, a přitom zanechat stopu, která zůstane napořád. Možná jsme si to neuvědomovali v tu chvíli. Možná jsme to brali jako samozřejmost. Ale teď víme, že to samozřejmé nebylo, že Vy jste samozřejmý nebyl.

A o to víc to bolí.

Je těžké přijmout, že už Vás neuvidíme přicházet s tím Vaším typickým úsměvem, neuslyšíme Vaše poznámky, Vaše povzbuzení, Váš hlas, a že už nebudou další hodiny, na které bychom si jednou vzpomínali.

Ale všechno, co jste nám dal, tu zůstává.

Zůstává to v nás. V tom, jak se smějeme. V tom, jak přemýšlíme. V tom, jak se snažíme přistupovat k ostatním lidem. V tom, jak se snažíme nevzdávat věci, které za to stojí.

Byl jste úžasný učitel. A o to lepší člověk.

A právě takoví lidé nikdy úplně neodcházejí. Zůstávají v lidech, které potkali. V tom, co v nich zanechali. Věřím tomu, že byste nechtěl abychom truchlili. Věřím tomu, že byste chtěl, aby školou zazněl náš smích namísto toho Vašeho. A také věřím v to, že pro Vás všechny turnaje vyhraje, a ten, kdo nebude hrát, bude fandit tak, jako jste nás vždy podporoval Vy.

Děkujeme Vám za všechno, co jste pro nás udělal.

Za každou hodinu. Za každý úsměv. Za každé povzbuzení.

Za to, jaký jste byl.

Budete nám chybět.

Nikdy na Vás nezapomeneme.

Tamara Machalíková

„Průměrný učitel vypráví. Dobrý učitel vysvětluje. Výborný učitel ukazuje. Nejlepší učitel inspiruje.“
Charles Farrar Browne

A změnilo se něco na tom, že učení v podstatě probíhá jen tehdy, exstuje-li osobní vztah mezi učitelem a studentem, když ten první dokáže toho druhého nadchnout? Učit znamená rozdmýčkovat oheň, nikoli plnit sudy.“ Manfred Spitzer (1958) německý lékař, psychiatr, psycholog a filozof

Sudoku koutek opět plný výzev

Snadné

					6			
				3		4		
5		9	4	8			3	1
		2		7			9	
3		8						
	9		5					8
6								7
								9
		5	6			3	4	

Středně těžké

				9				
6				1		2		
5			3		6	8		9
						4		8
		4				3	7	
				6				5
	1		6			7		
	7			5	4	6		
9					2			

Řešení:

Řešení - těžké

9	5	1	6	3	7	8	4	2
4	8	2	1	5	6	9	3	7
6	7	3	4	8	9	1	2	5
5	1	6	9	2	3	7	8	4
8	4	5	6	7	1	2	3	9
2	9	7	1	8	6	5	4	3
7	6	8	2	3	4	1	9	5
1	2	8	6	9	5	3	7	4
3	9	4	7	5	2	6	1	8

Řešení - středně těžké

2	5	1	7	8	9	6	3	4
6	9	3	5	1	2	4	8	7
4	8	7	6	9	5	1	2	3
5	7	6	9	2	1	8	3	4
1	2	5	8	6	3	9	7	4
8	9	1	2	7	6	5	4	3
6	1	8	9	3	4	7	5	2
2	3	4	8	1	5	6	9	7
9	6	5	2	7	3	8	4	1

Těžké

		7						
	2	5						
			1				9	
					2		6	
	1	4						8
7	8				6		1	
					7	3		
2	6		9			4		
					3		5	

Těžší

	1		7					9
		7		8				
			2			1		
								5
	9	4			7	8	6	
7				4				
	8			3			4	
5								6
	2	9	8					1

Řešení - těžší

5	1	9	2	8	6	7	3	4
9	8	7	6	1	3	5	2	4
6	2	4	5	3	1	8	9	7
1	5	6	8	9	7	2	3	4
4	9	8	1	5	3	6	7	2
5	2	1	7	6	8	9	4	3
2	5	1	6	7	9	3	8	4
3	7	9	5	8	1	2	4	6
8	6	3	9	2	4	1	5	7

Řešení - snadné

4	2	8	1	9	5	2	6	3
6	9	8	3	5	1	7	4	2
2	1	5	7	6	3	8	9	4
8	7	1	6	3	9	5	4	2
3	5	2	6	9	7	8	1	4
5	6	9	1	2	8	7	3	4
1	4	7	8	3	6	9	5	2
9	8	3	5	6	2	1	7	4
5	2	6	9	1	7	8	3	4

Milí spolužáci z končících ročníků,

je to tady. Poslední level před „game over“ (nebo spíš „next level“ 😊).

Držíme vám palce u závěrečných i maturitních zkoušek!

Nebojte – dali jste testy, projekty, praxe i ranní vstávání, takže tohle zvládnete taky.

Přejeme vám klidnou hlavu, pevné nervy a hlavně šťastnou ruku při losování otázek (ať to není ta jediná, kterou jste fakt nechtěli 😊).

Ať zvládnete písemky, praktické i ústní a ukážete, co ve vás za ty roky zůstalo.

Držíme vám palce! 🍀

Přejí ti, kteří jsou ještě v klidu.

Redakce:

Šéfredaktorka: Jakub Prucek

Zástupce šéfredaktora: Tamara Machalíková

Redaktoři: Nikola Krejčířiková, Kseniia Brezynska, Nela Zábojníková, Ivana Pavlíková, Adam Číhal, Soňa Kuczynská, Natali Knápková

Rádi přivítáme další přispěvatele do našeho dvouměsíčníku!